ETAPA PLINĂ DE SURPRIZE DIN DIV. A,

TREBUE SĂ FIE PUNCTUL DE PORNIRE PENTRU O REDRESARE TEHNICĂ

UN FENOMEN TEHNIC NORMAL A CĂRUI EVOLUȚIE NU O POATE OPRI DECÂT TRIOUL „CONDUCĂTOR-ANTRENOR - JUCĂTOR"

De mult nu a cunoscut campionatul Diviziei Naționale A o etapă atât de agitată, atât de surprinzătoare ca aceea de Duminică. Chiar dacă nu sunt toate rezultatele surpriză — pentrucă victoria Jiului este normală și numai scorul constituie ceva neașteptat și aceasta prin prizma rezultatului CFRC—CSCA —, etapa Nr. 10, însă, își păstrează această caracteristică.

O inconstanță ingrijorătoare

Firește, au fost posibile aceste răsturnări de rezultate, mai precis de calcule normale, pentrucă astăzi cel mai mare defect al echipelor noastre este instabilitatea tehnică. Nu ne aducem aminte să fi văzut echipe făcând două jocuri bune la rând. Sau, dacă da, au fost prea puține și nu au avut niciun efect.

Forma, comportarea acestor formații divizionare A a oscilat dela etapă la etapă, încât după o victorie necontestată, a urmat un eșec inapelabil.

De ce?

Pentrucă jucătorii buni, cei care aparțin unei clase clare, au atins o epocă de declin foarte accentuat cu reflexe imediate asupra comportării întregii echipe. Un Petschowski, Stibinger, Reiter, Vaczi, Bodo, Roman, Covaci IV, etc. sunt jucători de valoare footballistică incontestabilă, dar în declin și odată cu ei suferă și echipele respective.

Iar consecința principală este o scădere a nivelului technic în cluburile lor.

Cu alte cuvinte, s'a produs o nivelare între jucători și între cluburi, dar nu de jos în sus cum ar fi cerut interesele socceru-lui românesc, ci de sus în jos. De acela calitativ, jocurile de astăzi se prezintă atât de slabe și au ajuns să se impună doar prin nota de elan și putere de luptă.

Perioada de tranziție

Evident, o situație proastă din punct de vedere technic de care sunt răspunzători conducătorii de cluburi și antrenorii și care nu poate fi rezolvată exclusiv de FRFA.

A lăsa totul pe seama puterii de rezolvare a federației, a conducerii ei, este o greșeală. Federația oricât s'ar strădui să pună pe picioare footballul, va munci în van dacă în această muncă grea nu va fi ajutată de grupări. Pentrucă este foarte just că footballul bun îl asigură numai grupările bune, bine organizate, pe baze sportive și morale temeinice. Ori, așa cum se petrec lucrurile astăzi numai de organizare a cluburilor nu se poate vorbi. Bineînțeles, cu puținele excepții pe care le putem face.

In asemenea situație de ce să ne mai surprindă că o echipă învinsă categoric într'o etapă, câștigă confortabil în etapa următoare asupra unei formații care avea la activ un succes clar și plin de perspective?

CFRT făcuse un draw meritat la Arad în etapa Nr. 9 pentruca Duminică, chiar la Timișoara, să cedeze tot meritat CSCA-ului, învinsul cu 4—1 al CFRC-ului, care — la rândul lui — a pierdut la același scor la Petroșani.

Vedeți, toate aceste rezultate încălcite ale echipelor din Divizia Națională A sunt semnul acelei instabilități technice, a valorii subrede, de care vorbeam mai sus.

Și aici trebue să intervină conducătorii de cluburi.

Conducătorii printr'o acțiune care să creieze condițiuni optime de activitate, antrenorii printr'o muncă de ridicare technică, pornind — fără ca să se jeneze nimeni — dela cele mai elementare noțiuni de football. Da, de aici trebue să pornească pentrucă dela match la match, jucătorii fac dovada unor lipsuri elementare: Stopuri greșite, aruncări incorecte dela tușe, lipsă de simț tactic, slab control al balonului, imprecizie în shot, etc. etc., cu care — firește — nu se poate atinge o popularizare a sportului respectiv.

Desigur, nu uităm nici rolul jucătorilor care trebue să facă uz de mai multă conștiinciozitate și să-și dea mai mult interes, atât la antrenamente — mai ales — cât și în jocuri. Această muncă a triou-lui „conducător-antrenor-jucător" poate duce la redresarea cluburilor și, implicit, la ameliorarea standardului technic al footballului nostru.

Un defect comun

Revenind la jocurile etapei a X-a, trebue să remarcăm din capul locului un defect comun tuturor echipelor: slăbiciunea liniilor de atac. Dacă apărările, chiar atunci când au fost învinse echipele lor, au jucat în general bine, în schimb nu același lucru se poate spune și de atacuri, chiar dacă au învins. Cele mai slabe compartimente au fost liniile de înaintare și când atacanții încep să caute refugiu în apărare, unde corespund înseamnă că se parcurge un declin technic cu început — normal — în înaintări.

Universitatea, ITA, Petrolul, CFRT, CFRC, Vitrometan, ICO, au pierdut pentrucă liniile de atac au funcționat slab, iar Dinamo, CFR. B, Jiul, Politechnica, Metalochimic deși au învins, liniile de atac nu s'au ridicat peste nivelul apărărilor.

Excepții: CSCA și Rata.

Performeurii etapei

Din cele șapte victorii, două se ridică la înălțimea celor mai bune performanțe: cele realizate de C.S. C.A. și CFRB. Amândouă echipele se aflau în condițiuni care ar fi putut foarte ușor să determine o stare de demoralizare fatală: C.S. C.A. era după un joc pierdut la scor injust față de desfășurarea partidei, CFRB nu avea jucători cu care să-și completeze formația. Nu s'a întâmplat așa. Din contră, aceste două echipe — grație pregătirii din club — au făcut dovada unei insuflețiri neobicinuite și din învinși siguri s'au transformat, just, în victorioși meritorii. Moralul excelent ca și puterea de luptă, le-au adus două victorii prețioase în moment decisiv pentru poziția lor din clasament.

CSCA a dovedit cu acest prilej că joacă mai bine în deplasare decât la București, iar CFRB că nu poate pierde în fața lui ICO. Sau, invers, orădenii nu pot învinge niciodată pe CFRB chiar când feroviarii nu au echipă. Aceasta fără să fie vorba de vreo tradiție.

Reconfortante succesele obținute de Metalochimic, Dinamo, Politechnica, concludente cele dela Petroșani și Mediaș.

Curioasă evoluția echipei mediașene. A început prin a-și schimba numele și dela Karres a ajuns la Vitrometan, trecând prin CSMM și Zorile Roșii. Aceste schimbări însă, au avut repercusiuni asupra comportării jucătorilor, care capotau tocmai atunci când se sconta o revenire. Acum, sunt Vitrometan și muncitorii dela această întreprindere, pe care noi îi cunoaștem foarte bine ca buni organizatori și realizatori, credem că vor da echipei acea stabilitate de care ducea lipsă.

(p. g.)

ATENȚIE LA NUMELE GRUPĂRILOR SPORTIVE

Ne-a surprins de multe ori citind diferite cronici sau programe ale manifestațiunilor sportive, nume de echipe ca Derubau-Buzău, Derubau-Sibiu, UAB-Brașov, Rieger-Sibiu, etc.

Știam prea bine că după nationalizare numele acestor fabrici au fost schimbate, primind altele noui, care corespund intereselor și felului de a gândi al clasei muncitoare.

In orice caz, cu greu ne putem închipui că nume ca acelea a lui Tălmaciu din Sibiu, va fi adoptat de echipa de football, când întreprinderea respectivă se numește acuma Firul Roșu. Probabil însă că în Sibiu există obiceiul nesănătos de a păstra numele vechi, căci așa cum ne informează ziarul local ROMANIA VIITOARE„ numeroase sunt grupările care mai păstrează vechiul nume. Și ziarul dă exemplele:

„De pildă: CSMS Arsenal — actualmente întreprinderea se numește I. M. S.; CSM Derubau — vechea numire a societății germane pe care nu știm pentru ce motiv o mai poartă si azi însăși întreprinderea. Rieger — numele vechiului patron, în timp ce azi întreprinderea se numește Independenta: Românofir Tălmaciu — azi fabrica purtând denumirea Firul Rosu".

De altfel în această direcție, chiar și ziarul nostru a greșit. De pildă când echipa de stafetă a brașovenilor dela Steagul Roșu a încercat cu succes doborîrea recordului național 4x800 noi am anunțat și tentativa și rezultatul ca aparținând echipei UAB.

Greșala noastră a constat în aceea că nu am verificat noul nume al uzinelor brașovene, ci ne-am mulțumit, să prelucrăm comunicatul dat greșit de Federația de Atletism prin care se anunțau tentativele de record. Vina ne aparține și nouă, dar și F.R.A. care ar fi trebuit să se intereseze în prealabil de noul nume al grupărilor

Dar aceste numiri ale grupărilor sportive trebue să însemne o sarcină importantă pentru toate organizațiile sportive din țară.

Districtele federațiile și Județenele OSP vor trebui să vegheze ca nici o echipă din țară să nu mai poarte nume ca DERUBAU adică inițialele societății hitleriste de construcții. Titulaturile echipelor sportive, trebuesc să reprezinte într'adevăr fabricile și uzinele a căror muncitori fac sport.

Și chiar însăși sportivii acelor fabrici trebue să vegheze în primul rând ca echipa lor să nu poarte un nume, care reprezintă un trecut care le este atât de odios.

G. FI.

IN UNIUNEA SOVIETICĂ SE FAC LUCRĂRI ȘTIINȚIFICE DE MARE IMPORTANȚĂ, CARI VIN IN AJUTORUL SPORTULUI

Fiziologia mișcărilor

de S. HELLERSTEIN
doctor în biologie

PROFESORUL NICOLAI ALEXANDROVICI BERNSTEIN se bucură de mult de o faimă binemeritată în cercul savanților de specialitate din domeniul cercetărilor de fiziologia mișcărilor. Dar nu mele profesorului Bernstein este cunoscut și în cercul sportivilor, rationalizatorilo muncii, a pedagogilor, a artiștilor și constructorilor.

Cercetările acestui savant, cât ar fi ele de teoretice, sunt adânc înrădăcinate în viața practică și sunt rezultatu nevoilor vieții. Nu trebue să ne mire deci, că oamenii din cele mai diferite profesiuni se adresează profesorului Bernstein. Astfel în rândurile acestora găsim artiști instrumentiști dornici să cunoască tehnica instrumentului lor, chirurgi ortopezi, cari construesc proteze, stenografi cari se pregătesc pentru stabilirea unor noi recorduri de viteză și mulți alții, printre cari sportivii ocupă un loc de frunte.

Acest savant lucrează de 25 de ani în domeniul cel mai neglijat al fiziologiei mișcărilor. Toate gândurile profesorului Bernstein se îndreaptă exclusiv către studiul naturii psihofizice a mișcărilor, el cercetând legile desvoltării mișcărilor precum și felul cum mișcările pot fi dirijate. Profesorul N. A. Bernstein face să dispară treptat domeniile necercetate în această ramură a cunoștințelor omenești.

NU DE MULT și-a încheiat una din lucrările sale — rezultat al unei munci de mai mulți ani. Sub titlul modest: „CONSTITUȚIA MIȘCĂRILOR" a apărut această lucrare, care este unică în literatura științifică mondială și care expune toată teoria mișcărilor.

Lucrarea aceasta se bazează pe un număr uriaș de date ale observațiunii științifice, cari sunt grupate și generalizate în mod științific. Aceste cercetări sunt de o nebănuită originalitate, originalitate care este atât de mult apreciată de tovarășul I. V. Stalin la savanții sovietici.

Pentru un cititor necunoscător al expresiilor științifice și care nu cunoaște obiectul acestor studii speciale, lucrarea aceasta va reprezenta o mare dificultate. Dar această dificultate ascunde un șir de idei de o înlănțuire logică pe care se bazează o teorie serios fondată, a naturii mișcărilor. Autorul a pregătit în același timp cu lucrarea aceasta, o altă carte, care este destinată marelui public și care se intitulează: „Indemânarea și desvoltarea ei". Aceasta se află sub tipar și este destinată să popularizeze cercetările științifice într'un mod cu totul strălucit.

In linii mari cele două lucrări ale profesorului Bernstem, cuprind următoarele:

Organismul animalului își desvoltă organele de mișcare din ce în ce mai perfecte pentru a putea rezolva problemele din ce în ce mai complexe ale mișcării, cari se ivesc în cursul desvoltării sale. Omul, care reprezintă culmea acestei desvoltări, dispune de cel mai fin aparat pentru reglarea mișcărilor. Fără acest aparat, mișcările exceptional de fine și organizate, desfășurate în timpul lucrului, la jocuri și la sporturi, la muzică, la dans, la circ, etc., nu ar fi posibile. Până acum însă nu s'au cunoscut secretele reglării acestor mișcări.

Profesorul Bernstein a contribuit mai mult ca oricare altul, la descoperirea acelor procese complicate, cari se desfășoară în corpul omenesc în momentul intenției de a se mișca și în cursul executiei mișcărilor.

Ideia centrală a lucrării este formată de trecerea mișcărilor dela un nivel inferior la unul superior pe calea desvoltării. Organismul nostru este capabil să facă față problemelor de miscare ivite în cursul vieții, numai pentrucă sistemul nervos central este în stare să-și însușească funcțiuni noui în stare să execute reglarea până în cele mai mici amănunte ale mișcărilor. Savantul demonstrează, că această reglare nu ar fi posibilă, dacă toată desvoltarea s'ar reduce numai la perfecționarea sistemului. Profesorul Bernstein ne demonstrează, că organele mișcării nu pot fi dirijate decât prin intermediul simțurilor noastre și ne arată și felul cum funcționează această interacțiune. La fiecare mișcare, simțurile noastre îndeplinesc un rol specific de coordonare a mișcării. Numai prin participare a simțurilor noastre în acțiuni ne este posibilă executarea acelor mișcări, cari necesită o mare precizie, dibăcie, coordonare.

Centrul teoriei profesorului Bernstein, îl formează demonstrarea existenței și felului de a fi a nivelurilor de funcționare ale mișcărilor. Ideia existenței nivelurilor de funcțiune nu este nouă, ne spune profesorul. Dar nimeni nu a reușit să explice și să demonstreze aceasta ideie atât de clar și atât de complet, ca profesorul Bernstein.

Nivelul inferior este format din mișcările cele mai simple, de mișcările reflexe, iar nivelul superior este format de mișcările conștiente, cari sunt folosite foarte frecvent în muncă, vorbire, scris și la manifestarea sentimentelor. Fiecare mișcare pune la contribuție mai multe niveluri pentru a fi executată.

In acest timp nivelul superior devine diriguitor, sub conducerea căruia se execută mișcările inconștiente.

Lucrarea tratează toate domeniile mișcării omenești, deschizând perspective nebănuite tuturor celor interesați în perfecționarea mișcărilor. Cercetările cuprinse în carte pot fi deosebit de folositoare acelor, cari se ocupă cu învățarea unor munci sau vor să se perfecționeze într'un domeniu al sportului. Din punctul de vedere al educației fizice rezultatele acestor cercetări sunt deosebit de prețioase, cu atât mai mult cu cât tocmai în țara noastră, în URSS. sportul a devenit pentru prima dată în istoria popoarelor o preocupare de frunte pe plan national.

Antrenorul, instructorul, se întâlnește la fiecare pas cu probleme în legătură cu fenomenele automatizării mișcărilor, cu problema însușirii anumitor exerciții. Care este procesul de desvoltare a mișcărilor învățate? Ce rol joacă simțurile și sistemul nervos în însușirea technicei sportive? Prin ce cale își insușește tehnica mișcărilor sportive? Intrebări de acest fel se ridică zi cu zi în fața celor cari se ocupă de sport. Cartea profesorului Bernstein răspunde la aceste întrebări și constitue în acest fel un ajutor de neprețuit practicianului de sport.

Insușirea unor mișcări noui și perfecționarea lor constitue capitolul cel mai important al teoriei educației fizice pe calea perfecționării tehnicei. Problema aceasta este de cea mai strictă actualitate în sportul și educația fizică sovietică. Lucrările savanților sovietici din acest domeniu, în special cele ale profesorului Bernstein sunt cunoscute nu numai în URSS, dar în lumea intreagă.

Manualul nou al atleticei ușoare folosește teoria profesorului BERNSTEIN, despre coordonarea mișcării, în capitolele referitoare la tehnica sportului și la insușirea acestei tehnici.

Teoriilor sale despre mișcare, i se datoresc lucrările specialiștilor de natație, cari au elaborat tehnica corectă a înotului. Acelas lucru au făcut și specialistii de ski. După aceleași metode s'au arătat elementele esențiale ale coordonării mișcărilor la exercițiile de gimnastică pe aparate.

*

Pentru originalitatea și tratarea profund științifică a teoriilor sale, profesorul Bernstein a fost distins cu „PREMIUL STALIN".

«SPORTUL ȘCOLĂRESC», O GRUPARE CE ȘI-A INAUGURAT CU SUCCES ACTIVITATEA ATLETICĂ

(Urmare din pagina 1-a)

Duminică, a uimit prin stilul și detenta cu care este înzestrat.

Cu 12.3 pe 100 m. și 1.50 la înălțime, VOICU DORDEA promite mult.

Dar nume multe ar trebui menționate. Fiecare probă din fiecare zi, a relevat pe viitorii atleți.

„Sportul Școlăresc' a păși cu succes in atletism

Tânăra asociație polisportivă „Sportul Școlăresc" și-a făcut un debut promițător în atletismul nostru.

Lipsiți până acum de o grupare a lor, elevele și elevii din Capitală, se pot considera de acum satisfăcuți. „Sportul Școlăresc" condus de elevi și deci în perfectă cunoștință a necesităților acestora, umple golul care exista. Și trebue să recunoaștem că-l umple într'un mod care merită toată lauda.

Inerentele deficiențe tehnice ale debuturilor au fost suplinite perfect. Către sfârșitul concursurilor ele devenind aproape inexistente.

Grija arătată concurenților, atât în privința felului cum trebuesc să se prezinte pe teren, cât și sănătății acestora, a fost continuă. Trainingurile, în număr impresionant, au oferit spectatorilor un ansamblu plăcut ochilor și concurenților un mijloc de a nu-și amenința sănătatea.

„Sportul Școlăresc" trebue să fie mulțumit de felul cum a păsit în atletism.

Viitoarele competiții vor marca o activitate ce se anunță încununată cu succes.

(pag.)

CAMPIONII SECTORULUI II NEGRU AU FOST DESEMNAȚI INTR'O REUNIUNE PENTRU CARE PUBLICUL N'A MANIFESTAT INTERES

Reuniunea C. M. B. în care au fost desemnați campionii de box ai Sectorului II Negru s'a desfășurat sub semnul unui mare dezinteres al iubitorilor sportului cu mănuși, cari au populat în număr extrem de redus sala — altădată plină până la refuz — a cinematografului Nou.

N'am vrea să tragem concluzii pripite și să atribuim această lipsă de interes a publicului față de o gală ce se anunța bogată în puncte de atracție, recentelor întâmpări cari au desgustat spectatorii de reuniuni pugilistice. Totuși, faptul că s'a înregistrat un număr atât de mic de spectatori trebue să oblige la o serioasă reflexiune pe conducătorii F. R. Box, cari desigur vor găsi măsurile grabnice de remediere a situației.

Matchurile, cari au pus în joc prețioasa miză a titlului de campion de sector, n'au reușit să depășească un nivel tehnic mediu, dar au salvat latura spectaculoasă prin dârzenia cu care și-au susținut șansele toți combatanții fără nici o excepție. De astă dată, juriul n'a comis erori. Deciziile sunt juste și titlurile de campion au încăput pe mâinile celor mai buni, cari și-au dovedit superioritatea pe ring.

S'au impus: Const. Dumitrescu, un tehnician, cam indolent însă, Linca Nicolae și Ghețu Velicu, ultimul prin tactica de luptă care a împiedecat pe omul din față (Vasilov Ion) să beneficieze de avalonjă. Un singur campion — în speță — Petre Dumitrescu s'a calificat mai ușor, adversarul său Tănase Ion neprezentându-se pe ring.

Finalele Sectorului II Negru — potrivit programului inițial — erau complectate cu două matchuri amicale, dintre cari s'a disputat numai unul, în care Dima Const. a câștigat prin k. o. în repriza doua, — în fața lui Marinescu, — și de o demonstrație între Sandu Dumitru și Petre Dumitrescu, care a reușit să mulțumească publicul.

In general, reuniunea finalelor merită o soartă mai bună din punct de vedere al interesului publicului, care sperăm că nu va întârzia să-și repare greșala, cu prilejul galelor următoare, creând prin prezența sa cadrul cel mai convenabil desfășurării viitoarelor etape din Cupa Municipiului Bucure.ti.

— M. —

SPRE DOI METRI!

(CARACTERUL COMSOMOLISTULUI)

— de Iurii Vaniat —

Glasul speakerului sună puțin cam neliniștit:

— Iliasov nu sare înălțimea de 1 m. 90...

Pe stadion, s'au deslănțuit strigăte de neliniște: Ce înseamnă aceasta? — obrăznicie sau lipsă de experiență?

— E o provocare! striga, ud de transpirație, un bătrân sportiv. Atâta inconștiență nu se poate! Doar acestea nu sunt sărituri de incercare, ci intrecerea pe țară.

Suspiciunea suporterului era împărtășită de miile de spectatori. In toată istoria intrecerilor unionale, nu se mai întâmplase ca vreun atlet să nu sară la această înălțime.

La fel de neliniștiți erau și mulți concurenți incercați.

In punctul cel mai inalt al tribunei, sedeau, inghesuiți, mai mulți sportivi, robuști și arși de soare, îmbrăcați în traininguri albastre, cu o stea roșie pe piept. Erau atleții armatei — ofițeri și soldați. Aveau emoție pentru doi dintre săritori. Unul din ei era Gabo Atanelașvili din Tbilisi, care deținea recordul unional la săritura în înălțime, cu 1 m. 95 cm. Se împlineau 11 ani, de când nimeni nu mai putuse nici măcar să-l egaleze.

Al doilea era Iurii Iliasov. Amândoi reprezentau asociația sportivă a Armatei și neliniștea tovarășilor lor de arme era pe deplin justificată.

— Tocmai acum Iurii, — spune unul dintre ostași — a găsit timpul pentru giumă. Dacă n'o să poată sări 1 m. 93 cm., primul loc o să-l ocupe Sidorka El a trecut 1 m. 90.

— Știți ce pot să vă răspundă? îi replică vecinul Dacă Iurii a spus c'o să sară 1 m. 93, înseamnă c'o să sară! E doar comsomolist.

* * *

In acest timp, Iurii stătea întins pe o bancă, sub un castan înflorit, din marginea stadionului. Se acoperise pe față cu un prosop și se străduia să se gândească la orice, în afară de ceeace era sigur că se întâmplă în tribune.

Lupta pentru medalia de aur, pe care trebuia s'o câștige campionul țării, la săritura în înălțime, începuse de trei ore. Și se apropia de sfârșit. Cu cât se ridica ștacheta, cu atât rămâneau mai puțini concurenți la această probă.

Iurii Iliasov, favoritul, sărise ușor 1 m. 80 (trebuia, așa cum spun săritorii să „simtă" înălțimea), lăsase să treacă 1 m. 84 și — tot ușor — trecuse și 1 m. 87.

Apoi a plecat să se odihnească, anunțând pe judecători că nu va incerca să sară 1 m. 90.

* * *

Iurii s'a apropiat de locul pentru sărituri după ce Sidorko doborîse pentru a treia oară ștacheta la 1 m. 93.

Iliasov și-a desbrăcat incet trainingul, a sărit de două ori, ca un arc, a inspirat adânc aerul proaspăt de Septembrie, și-a mângâiat smocul de păr castaniu, din vârful capului și-apoi s'a apropiat cu hotărîre de stâlpii, care susțineau ștacheta, cocoțată la 1 m. 93.

In mijlocul tăcerii, care s'a așternut pe tot stadionul, speakerul anunță.

— Inălțimea de 1 m. 93! Sare Iurii Iliasov!

Iurii a sărit!... Nu!... O săritură nereușită!

Un oftat, pornit din mii de piepturi, s'a auzit din tribune.

— Eu v'am spus că a făcut o mare greșală, neincercând la 1 m. 90, se agita bătrânul suporteur.

— Ii e greu să se califice și între primii trei. Eh, necugetată tinerețe!... adaogă un altul.

— Totuși, eu cred c'o să sară!

Iurii s'a apropiat din nou de locul pentru sărituri. Ochii lui liniștiți s'au întâlnit cu cei ai antrenorului său, Petre Semionovici Uijegorodov.

— Ei, cum o să fie? a căutat Iurii răspunsul în ochii antrenorului.

— Și deodată, aruncându-și privirea împrejur, la sutele de fețe încordate și la nenumăratii ochii, care-l urmăreau neliniștiți, Iurii a simțit o veselie copilărească.

— Nu vă neliniștiți, s'a gândit el, — peste câteva minute, totul va fi în regulă.

Iliasov s'a uitat cu răutate la ștacheta, care se vedea în depărtare.

Unul, doi pași elestici. Accelerarea. Aruncarea. Probabil o greșală în aruncare.

— Prost! — i-a trecut prin cap și, în același timp, s'a aruncat cu disperare, incordându-și până la refuz mușchii. După o fracțiune de secundă, se afla întins pe nisip, dincolo de ștacheta.

— A-a-a-a! — s'a auzit din tribune.

Plutonierul Iurii Iliasov devenise campion al U.R.S.S

Judecătorul — arbitru anunță cu voce tare:

— Următoarea înălțime —1 m. 96.

Iliasov dat din cap vesel: „voi sări!" și-a spus, însă emoția a și pus stăpânire pe el. Doar incerca să doboare recordul. Pentru prima oară în viața lui, vedea ștacheta așa de înaltă — cu 20 de centimetri deasupra capului lui.

— O voiu sări, s'a gândit din nou Iliasov, pregătindu-se.

Aplauzele din tribunele însuflețite l-au impresionat plăcut pe Iurii.

— Eh. fie ce-o fi, s'a hotărît el și s'a aruncat înainte.

N'a reușit. Dar, a simțit că nu e nimic extraordinar în această săritură. Trebue să te arunci cu mai multă precizie.

Uijegorodov, străduindu-se să-și păstreze calmul, i-a dat un sfat. Iliasov, a aplecat capul, în semn de aprobare și s'a apropiat de locul pentru sărituri.

Pauză. Se aude cum sub pantofii săritorului scârțâie nisipul. Aruncare și...

— Uraaaa! strigă militarii, îmbrăcați în traininguri albastre.

O fată necunoscută, cu ochii strălucitori, oferă lui Iurii un enorm buchet de flori. Aplauzele nu mai contenesc.

Iar arbitrul întreabă din nou:

— Următoarea înălțime, 1 m. 98, da?

— Da!

Un metru nouăzeci și opt! Foarte aproape de doi metri!

Iurii s'a așezat, pentru un minut, departe de ștachetă, la umbra fâcută de stâlpii porții de football.

— Nu, Iurii, mai ai timp! a spus antrenorul.

Iliasov a sărit în picioare și-a plecat să cucerească înălțimea. După prima incercare nereușită, el a simțit, însă, puțină oboseală. Dar voința sportivului, călirea marinarului sovietic, i-a dat noui puteri.

Și Iurii a sărit peste ștachetă așezată la 1 m. 98. In cădere, însă, a lovit-o. Vântul a făcut-o să se miște și mai tare și a trântit-o în nisip, aiături de săritor.

— Nu! a spus răspicat judecătorul — arbitru.

Dar, și așa ziua aceasta i-a adus multe satisfacții. Pentru prima oară în viață, devenise campion al țării. Unsprezece ani se luptaseră săritorii sovietici, pentru a doborî recordul. Și acum el, Iliasov, îl bătuse, cu o performanță de valoare internațională.

Putea să se declare satisfăcut. Dar oare avea dreptul să se mulțumească numai cu cele dobândite, dacă el putea să realizeze mai mult? Dour el, împreună cu cei mai buni atleți din țară, adresase o chemare către toți sportivii sovietici să întâmpine jubileul de 30 de ani ai comsomolului leninist-stalinist prin noui recorduri. El își ținuse cuvântul, dar vroia și mai mult, să meargă spre un nou record, să se întreacă pe el însuși, să-și doboare propriul lui record.

* * *

Seara am stat de vorbă cu Iurii, pe terasa restaurantului „Dinamo".

— Scopul meu, — a spus la incheierea discuției noastre noul campion — este, ca până la sfârșitul sezonului de vară, să ajung la săritura de 1 m. 98 cm. și la iarnă, în sală, să cucerească înălțimea de 2 m. Eu le-am spus tovarășilor mei de arme acest lucru și — odată ce-am promis — trebue să-mi respect cuvântul. Nu este adevărat?

Să protestăm, nu avea rost. Știam că un cuvânt dat de comsomolistul Iliasov este lege. Toată viața și munca marinarului-sportiv de 22 de ani erau chezășia acestei legi.

* * *

Comsomolistul Iurii Iliasov, cu toată tinerețea lui, e un vechi entuziast sportiv. Incă din timpul școalei, la 10 ani, se ocupa cu gimnastica și, când în 1943, a plecat să slujească în flota sovietică, era clasificat în categoria a doua. Dar, mai puțin ca la orice se gândea Iurii că va deveni săritor și mai ales campion și recordman al țării.

Când, în Septembrie 1946, Iliasov a sărit 1 m. 65, fără niciun antrenament, antrenorul din Leningrad, Uijegorodov, a observat că Iurii e un săritor înăscut. După numai doi ani, el reușea să sară 1 m .96.

El mergea spre țintă fără șovăire, neinduplecat, lucrând mult.

Drumul pentru cucerirea celor 31 cm. n'a fost ușor. In vara anului 1947, Iliasov a ocupat al cincilea loc în intrecerile orașului Leningrad, cu 1 m. 76. Iarna, în sală, Iliasov a reușit să treacă peste ștacheta așezată din ce în ce mai sus, la 1 m 80, 1 m. 85 și — însfârșit — 1 m. 90.

Iar din 9 Mai până la 12 Septembrie a anului 1947, Iliasov a câștigat de opt ori intrecerile la sărituri: la concursul deschiderii sezonului (1 m. 90), la matchul celor patru orașe (1 m. 90), la un concurs (1 m. 90), la matchul Republica Estonia-Leningrad (1 m. 85), la intrecerile cercurilor militare (1 m. 92), la demonstrațiile pentru elevi (1 m. 93), la concursurile Marinei (1 m. 90) și la intrecerile Forțelor Armate (1 m. 90).

* * *

A trecut o lună din ziua plecării lui Iliasov din Harcov. Cu echipa selecționatei sovietice a concurat în Polonia. Aici, a trebuit să apere cu cinste culorile sportive ale țării.

La toate intrecerile, tânărul Iurii Iliasov a fost primul. Dar acest lucru i s'a părut prea puțin. Aici, în zilele în care toată țara se pregătea să întâmpine, așa cum se cuvine, cea de a 30-a aniversare a comsomolului, Iliasov trebuia să-și țină cuvântul dat cu o lună în urmă.

Și iată că la 21 Septembrie 1948, 35.000 de spectatori ai orașului polonez Gdansk, au fost martorii triumfului sportivului-marinar sovietic. 1 m 98 — un nou record al Uniunii Sovietice! Vântul, timpul umed și terenul noroios l-au împiedecat pe Iliasov să sară doi metri. Dar, recordmanul a hotărît să reușească aceasta.

Peste câteva zile, pe stadionul Wroclaw, Iurii a pornit să cucerească din nou inaltimea. Nu e nimic daca ploua, daca bate vântul și-i deschide reverele tricoului. El trebuie să învingător și din această incercare grea!

O atergare scurta. Aruncarea! Corpul ușor stă câteva zecimi de secundă în aer. Jos! Stafeta rămâne nemișcată!

Judecătorii arbitri se înșelaseră. La verificare, era cu 2 mm. mai puțin decât 2 m. Dar, oricum, acest nou record e cea mai bună performanță, obținută în acest sezon de atletii europeni.

Iar înălțimea de doi metri o va sări Nu incape nicio îndoială c'o va sări.

Iurii Iliasov și-a dat cuvântul iar cuvântul comsomolistului e lege

— după „SOVIETSKI SPORT"